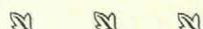

oog van den jachtopziener of dat van den natuurbeminnenden zoeker zou deze stille plichtsgetrouwe bezoeker kunnen ontdekken. De laatste keer dat ik bij mijn goudhaantje kwam, was de eend niet op haar nest en zoals altijd bij zo'n geval, waren de eieren met haar dons, vermengd met oude bladeren, hooitjes e.d. afgedekt. Na een half uur kwam ze, vergezeld van den woerd, de sloot afzwemmende, terug. Vlak bij mij gekomen zijnde, ontdekten ze mij en gingen er haastig van door. Toen ik echter na ruim een half uur omkeek, zat de eend, tot mijn grote verbazing op haar eieren. Ze was blijkbaar een sloot rondgezwommen en achter mij het nest genaderd. Wat moet dat stil in z'n werk zijn gegaan, want, zoals boven reeds gezegd, ik bevond mij ongeveer 2 meter van het nest.

Opnieuw bleek mij dat de natuur vol verrassingen is en wat een geluk het is, ze te beleven.
 Utrecht, 5 Dec. 1935. A. A. VAN DER VOOREN.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Oproep om medewerking bij een telling van het aantal roekennesten in ons land in 1936. In 1924 stelde de Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen een onderzoek in naar het voorkomen van roekenkolonies in Nederland. Daartoe had deze Dienst zich, door bemiddeling van de ommissarissen der Koningin, gewend tot de Burgemeesters en hen verzocht de noodige opgaven te willen verstrekken, zoowel over de plaats als over de getalsterkte van de kolonies in hunne respectievelijke ambtsgebieden. De uitkomsten van deze enquête zijn gepubliceerd in „De Roek in Nederland” (Verslagen en Mededeelingen van den Plantenziektenkundigen Dienst, Nr. 39, f o. 15); een kort resumé vindt men in *Ardea*, Jrg. 14, 1925, pp. 44—45. Het bleek, dat in 1924 hier te lande ongeveer 243 kolonies met tezamen $\pm$ 30.000 nesten voorkwamen.

Voor de statistiek is het van groot belang, dat een dergelijke inventarisatie van tijd tot tijd wordt herhaald, daarom zijn ondergeteekenden voornemens in 1936 wederom een census te houden.

Aangezien ieder jaar verschillende roekenvestigingen verstoord worden, treden er in de bezetting van andere kolonies allerlei fluctuaties op, zoodat het noodig is de datum, waarop een kolonie geteld wordt, te vermelden. Het meest geschikte tijdvak voor een telling is de 2e helft van April. Verder is ons uit latere waarnemingen gebleken, dat van de zeer groote kolonies het aantal nesten in 1924 niet steeds met dezelfde nauwkeurigheid is vastgesteld. Men telt deze groote nederzettingen ook nest voor nest, want slechts op die manier verkrijgt men vergelijkbare gegevens. Het verdient aanbeveling, om in dergelijke gevallen het aantal nesten boom voor boom en boomenrij voor boomenrij te noteeren en deze getallen later op te tellen.

Ook mededeelingen over den ouderdom van de kolonies en over de boomsoort(en), waarop de nesten gebouwd zijn, zullen zeer welkom zijn. Zoo mogelijk geve men tevens op, of de Roeken ook 's winters in de kolonie overnachten.

De gegevens worden gaarne ingewacht aan een der onderstaande adressen:

G. A. BROUWER, Petrus Campersingel 239, Groningen.

Dr. H. N. KLUIJVER, Plantenziektenkundige Dienst, Wageningen.

Boschuilen te Dordrecht. In mijn stukje van Februari 1934 (zie *De Levende Natuur* jaargang 39, afl. 2) hoopte ik dat de boschuilen te Dordrecht zouden gaan broeden; in 1934 heb ik echter niets van dien aard gemerkt.

Doch dezen zomer gelukte het de boschuilen om 2 jongen groot te brengen. Op den avond van den 24en Mei hoorde ik een gepiep in een van de boomen in een aangrenzenden tuin. Ik ging gewapend met een kijker, naar buiten en zag dat 2 volwassen boschuilen af en aan vlogen, terwijl er verder in den boom een jonge uil zat, die een geluid als van een ongesmeerde kruiwagen maakte. Daarbij bewoog hij zijn hals in allerlei bochten schuin voorwaarts en terug. Wat of hij hiermee bereikte is mij nog een raadsel, ook later heb ik dit vaak waargenomen.

Daar kwam de oude boschuil weer aan. Het gepiep nam in hevigheid toe en daar ging de prooi. Weg vloog de uil. Even later had het jong de prooi op en begon weer te piepen. Daar kwam de oude uil en het spelletje ging van voren af aan weer opnieuw. Eindelijk begon dit de oude te vervelen en als „piece de résistance” kreeg de jonge uil een flinke prooi, te zien aan de pooten en staart was het een muis. Met deze prooi, die hij in den bek vast hield, was het gepiep nu ten einde.

Maar een eind verder hoorde ik een ander gepiep, dat was zijn jonge nestgenoot, die ook honger had. Ook bij deze werd aan het piepen op den duur een einde gemaakt door een „vette” prooi, ditmaal een vogel. Toen werd het stiller en zachtjes aan te donker om nog verder waar te nemen.

In de braakballen van de jonge uilen vond ik meest meikever en schallebijter schilden en pooten, weinig muizenschedels en dan nog geen bijzondere soorten en verder grootendeels vogels, zooals musschen en spreeuwen, een enkele maal werd onder luid gesjiet zoo'n vogel uit de toppen der dicht bebladerde beuken en klimoprانken weggehaald. Niet altijd heeft de uil hiermee succes, want er lagen verscheidene vogels met afgebeten koppen onder de boomen. Mogelijk waren die vogels de onhandige vraatresten van de jonge uilen. Op een der volgende avonden vlogen de oude boschuilten steeds naar de zelfde plaats tusschen de struiken. Ik ging kijken, wat er te doen was en daar zat een jonge uil, die uit een boom was gevallen hulpeloos op den grond. Zoo kon ik een goede indruk van kleur en teekening krijgen. De slagpennen en de staartveeren waren toen geelbruin, de rest was witachtig. Na hem goed te hebben bekeken verstopte ik mij om eens te zien hoe zoo'n jonge uil weer van den grond komt, want vliegen konden ze in die dagen buitengewoon slecht.

Wel nu, na eenigen tijd begon de jonge uil te fladderen en liep, al hevig fladderend, tegen den stam van een boom op, daarbij telkens uitrustend op allerlei knoestige uitsteeksels; dit deed hij tot hij eindelijk de onderste takken van den boom had bereikt.

In Augustus konden de uilen eindelijk goed vliegen. Om nu de jachtkunst te leeren hielden zij zich eerst opvallend veel bij de bladhoop op. Telkens zag ik nu jonge uilen op de bladhoop neerstrijken, ging ik dan kijken wat hij daar deed, dan zag ik meestal een pad of een naaktslak die zich geheel had samengetrokken. Waarschijnlijk interesseerden zij zich dus eerst voor padden en naaktslakken, terwijl hun ouders voor vogels zorgden. Als de oude vogel kwam was dat altijd een kritiek moment, want ze hadden me zoo in de gaten. En dan lieten ze een kort koeak koeak hooren en alles was muisstil. Van dezen waarschuwingskreet heb ik nog geprofeerd, toen ik in den tuin der burens zat!

Ook overdag verschenen de jonge uiltjes wel eens, iets wat ze schijnbaar nog moesten leeren, want ze kregen danig op hun kop van allerlei stadsgevegelte als merels, zanglijsters en spreeuwen. Ook de kleur was in Augustus veranderd. De bruine kleur had nu de overhand gekregen. Dan strekken ook hun tochten zich al verder en verder uit, eerst komen ze iederen morgen om $\pm$ 5.30 op de oude plaats terug, doch na half Augustus hoor ik niets meer van hen.

De boschuiltenstand is weer met 2 exemplaren aangevuld!

C. J. VERHEY.

Groote Goudvink. Zondag 3 November j.l. zag ik te Gasselternijvee een Groote Goudvink (mannetje) smullend van de door mij in den tuin opgehangen lijsterbessen. Onbeschrijflijk, wat een prachtvogel. Het verschil in grootte met onzen gewonen Goudvink, die ik meermalen in de omgeving van Ommen en in den Gelderschen Achterhoek heb kunnen waarnemen viel onmiddellijk op.

Meppel, 4 Nov. '35.

H. ADAMS.

GEVRAAGD:

Schiner. Fauna Austriaca. Die Fliegen.
Adres: J. MART. DUVEN, Oude Pekela.

Verkade's album Friesland. Prijs en staat aan G. G. FLORIJN, Westlandgracht 67II, A'dam(W.)

AANGEBODEN:

De geologie van Nederl. Indië, Prof. Dr. L. M. R. Rutten, 1932, ingen. f 1.75; Het leven der zee f 1.50; Vogelidyllen, Blijvers en Trekkers, Dr. J. J. Tesch, 1920, geb. f 0.60; Vaste planten door J. Bal, 1933, ingen. f 0.50; J. Vijverberg, 1933, ingen.; Wandelboekje Heimans en Thijssse, 1931, gecart. f 1.50; Strandboekje van Heinsius en Jaspers, 2 deelen, 1913, geb. f 1.50; Uit de tropische natuur, Dr. H. C. Delsman, 1925, ingen. f 0.75; Dieren kijken ons aan, Paul Eipper, 1929, ingen. f 0.80; Fruitteelt in Amerika, Ir. A. W. van de Plassche, 1932, geb. f 1.50; De psychologie van den hond, Prof. Dr. F. J. J. Buijtendijk, geb. f 1.25.

Verkade's albums, gevuld, in goeden staat: Bloemen en haar Vrienden f 2.—; Mijn aquarium f 2.—; Vetplanten f 2.—; Texel f 2.—; Zeewateraquarium en terrarium f 2.—; Naardermeer f 2.50; Bosch en Heide f 2.50; Hans de Torenkraai f 1.50. Porto's voor koper. Geen antw., dan verkocht.

Adres: Dr. J. P. DE GAAY FORTMAN, Pauwenlaan 25, den Haag.